

Amateurtuindersvereniging de Pioniers

Bezoekadres:

Köglaan 30, 3571 PZ Utrecht
secretaris@depioniers.nl
www.depioniers.nl

Postadres:

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Redactie: Evelien Pullens

Layout: Evarien Tuitert

In dit nummer

<i>Van het bestuur</i>	2
<i>Lijsterbes</i>	2
<i>Interview met Gerry en Harry van der Lit</i>	3
<i>Hoe overleefden de planten op het plein de droge zomer</i>	4
<i>Een goed tomatenjaar</i>	5
<i>Buurrvrouw weet alles</i>	6
<i>Efficiënt met water omgaan</i>	6
<i>Oud en nieuw</i>	7
<i>Odensehuis Andante te gast</i>	8

Van de redactie

Het warme weer trekt ons naar de tuin, met de voetjes in de sloot of luieren onder een parasol.

Als ik water ga halen bij de buitenkraan van het verenigingsgebouw, gluur ik om het hoekje naar het plein. Wat is het daar gezellig. Het nieuwe terrasmeubilair wordt goed gebruikt. Sinds begin juli zijn de mensen van het Odensehuis bij ons te gast. Zo te zien voelen ze zich thuis in onze kantine. Leuk. Ook wel even wennen dat die bijzondere mensen op onze stoelen zitten. Van wie is het tuinenpark eigenlijk? Is het van de leden van de Pioniers? Ieder zijn tuintje, zal ik maar zeggen. Of is dit tuinenpark van ons samen, wij Pioniers, de vereniging.

Of is het van iedereen? De wandelaars, de gasten, de kinderen die in de speeltuin spelen, de buurt om ons heen. Voor het voortbestaan van ons park is het van belang dat we een functie hebben voor onze

omgeving. Draagt onze gastvrijheid daaraan bij? Iedereen zal daar een andere mening over hebben en ons bestuur is bereid naar al die meningen te luisteren. Mooi is dat. Democratie.

In deze nieuwsbrief ben ik binnengelopen bij het Odensehuis om iets meer over hen te weten te komen, ook liep ik langs bij de nieuwe Piopetite-tuinen. Hoe gaat het daar? Natuurlijk mag het onderwerp water niet ontbreken. Hoe komen we aan water om onze planten te laten groeien, zeker als het steeds droger wordt. De nieuwe regenton wordt in het zonnetje gezet. Er is aandacht voor de Lijsterbes en voor een bijzondere tomatensoort. Veel leesplezier!

Evelien Pullens

KOM JE OOK?

Agenda

Wijkproeverij

29 september, 10.30-12.30 uur

Takkenweekend

22 en 23 oktober

Van het bestuur

De tuinen blijven wel groeien, blij met de kleigrond en de sloten waardoor water geven tot een minimum beperkt blijft. En hoe fijn dat het op het park een paar graden kouder is dan in de stad! Maar toch, ook bij de Pioniers veranderingen op energiegebied. En aardig om een inkijkje te geven in het bestuur hoe dat dan gaat.

Klimaat- en energiecrisis

Energieprijzen stijgen, dus ook het verwarmen van water. En, misschien weet niet eens iedereen dat, maar je kunt in ons verenigingsgebouw ook douchen. Dat kost een muntje, te verkrijgen in de kantine op zaterdag. De muntjes hadden al jaren een vaste prijs, dus daar een keer iets aan veranderen was niet zo gek, en willen we het de vrijwilligers van de kantine ook niet te ingewikkeld maken met wisselgeld dus een nieuw mooi rond bedrag. En klaar, dachten we. Door met het volgende punt.

De douchemunten

En hoe mooi is dat er dan uit de vereniging goed onderbouwd commentaar komt waarom het ook anders zou kunnen. De douches bleken zeer royaal afgesteld dus was daar dan niet iets in te verzinnen. Tja, het onderwerp weer terug op de agenda. Een enkel bestuurslid met van nou ja, we hadden dit toch al besloten, en een ander serieus op onderzoek uit. Hoelang is het eigenlijk, is het aan te passen, wat zijn vergelijkbare douches en hoeveel water krijg je daar dan, en inderdaad met alle nieuwe kennis ons besluit aangepast, minder water voor dezelfde prijs.

Deep democracy

Is dit nou zo belangrijk? Misschien vinden jullie dit peanuts, maar voor mij is het een bewijs dat er geen **wij/zij** is, **wij** zijn allemaal van de vereniging en alle leden denken mee over hoe we dingen kunnen oplossen. Dit bestuur is altijd bereid daar serieus naar te kijken en eventueel ook op genomen beslissingen terug te komen. Zelf ben ik fan van Deep Democracy, een praktische methode om de wijsheid van de groep maximaal te benutten en waar je ook goed luistert naar alle mensen die minder snel wat roepen. Dus voel je altijd uitgenodigd om ons van input te voorzien, óók als je denkt dat we het daar niet mee eens zijn.

*Namens het bestuur,
Tjitske van der Woude*

Lijsterbes

Mijn tuin heeft drie lijsterbessen. Of moet ik lijsterbesbomen zeggen? Nou ja, u begrijpt mij wel. Drie lijsterbessen dus, waarvan één een oud scharminkel. Weinig takken, dooie takken, kalig, beetje schuin, stelt niet veel voor. De andere twee zijn veel ronder en voller, rechter en mooier zou je kunnen zeggen. Maar, en nu komt het, die oude boom is het meest in trek bij de vogels. Op haar bessen zijn zij verzot. Zij wordt werkelijk eerst helemaal kaal gegeten door de merels en de lijsters, soms met z'n vieren tegelijk, jonkies worden er gevoerd en geleerd ervan te eten en pas als er echt helemaal niets meer te halen valt – op de laagste, onderste bessen, aan het uiteinde van de takken na, daar waar ze echt niet bij kunnen – gaan ze over naar boom twee, hun tweede voorkeur, en dan pas, als die is leeggegeten naar boom drie. Eerst was boom twee er nog niet, het is de jongste. Toen was boom drie boom twee. De bessen van boom één zijn iets meer oranje, iets minder geel van kleur in vergelijking met wat nu boom drie is. Maar de bessen van boom één en twee lijken precies hetzelfde en ik denk dat de tweede van de eerste afstamt.

Een aparte boom dus, die boom één (eerste voorkeur van de vogels), een boom waarbij ieder voorjaar weer de gedachte opkomt 'moet die eigenlijk niet weg?' Maar steeds komt het er niet van, altijd andere dingen te doen, en zij staat niet in de weg, staat er eigenlijk best wel goed. En tja, je raakt er natuurlijk ook wel aan gewend en gehecht, als zo'n boom er al zo lang staat. En dan wordt het zomer en aan het eind daarvan weet je weer waarom. Dus zij blijft. Voor zichzelf en voor de merels. Net zo lang, als het aan mij ligt, tot zij zelf niet meer wil.

Judith Schuil

Lievelingsmoment:

Gerry vindt het heel idyllisch om in de tuin te werken terwijl haar vader rustig aan de tuintafel zit te tekenen. "Met een kopje thee erbij," vult vader aan.

Lievelingsplant:

Gerry: "dat weet ik niet, ik hou van zo veel dingen. Vader Harry weet het wel: "Zingend riet, rietplanten met pluimen er in."

Portret van Gerry en Harry van der Lit

Piopetite-tuin nummer 7 aan de Frambozenlaan

Hij weet er nog heel veel van

Vader Harry, 96 jaar, woont in de Voorveldse Hof vanwege zijn dementie. Dochter Gerry wandelde vaak met hem bij de Pioniers. "Tijdens het wandelen droomden we van een moestuin," vertelt Gerry. "Mijn vader had vroeger een 'Spoortuin'. Daar kwam ik als kind al. Dus ik weet dat een tuin heel veel werk is, die tijd heb ik nu niet naast mijn drukke baan." Toen ontdekte Gerry's man op facebook een oproep aan mensen die een Piopetite-tuin zouden willen hebben bij de Pioniers. "Ik ben meteen in actie gekomen en in april kon ik starten." Gerry vertelt dat er eerst wel wat werk te doen was om knoesten en zevenblad weg te halen. Daarna kon ze zaaien en poten; sperziebonen, capucijners, worteltjes, aardappelen, palmkool, pompoen en bloemen. "Ik herinner me van vroeger dat mijn vader een worteltje uit de grond trok voor mij. Hij spuugde er op en veegde het dan schoon aan zijn mouw. Nu doe ik hetzelfde voor hem." Vader Harry knikt. "Die worteltjes zijn lekker zoet."

"De slakken moet je er 's avonds uithalen, dan gaan ze met goede moed verder"

We zitten aan de picknicktafel die naast de kleine strookjes tuin is neergezet. "Mijn vader kan me veel informatie geven over tuinieren," vertelt Gerry, "Hij weet er nog heel veel van." Ik vraag hem of hij een oplossing heeft voor slakken. "De slakken moet je er 's avonds uithalen, dan gaan ze met goede moed verder," zegt hij. "Wat ik ook nog wilde zeggen over slakken," vervolgt hij "Als je een

diepe kuil graaft, kun je kijken waar de slakken zitten. Als ze diep zitten, krijg je een strenge winter. "Dat wisten Gerry en ik niet.

Het voegt zich vanzelf

Gerry houdt van planten en ook van koken. "Zo leuk om uit je eigen tuin te eten. Als de palmkool rijp is, kan ik gerust elke dag palmkool eten, steeds op een andere manier. Maar mijn man krijg ik niet altijd mee, daarom geef ik veel weg, een bosje palmkool in plaats van bloemen." Haar Piopetite-tuin is ook belangrijk voor haar omdat ze er met haar vader naar toe kan gaan. "Het is gek, maar er is bijna nooit iemand anders. Blijkbaar komen we allemaal op verschillende tijden." Ze delen de tuin met z'n achten. "Dat gaat erg goed," vertelt Gerry, "Via de appgroep houden we elkaar op de hoogte, maken we afspraken en vragen we elkaar om bijvoorbeeld water te geven als iemand op vakantie is." Er is ook een gezamenlijk stuk grond. Dat was behoorlijk verwilderd, ze moesten er heel wat distels uithalen. Gerry heeft er nu wat planten ingezet. "Het gezamenlijk bijhouden van het gras, de border en de heg voegt zich vanzelf. Iedereen doet wat," vertelt ze. "Het huisje, wat we gebruiken voor opslag van gereedschap en zaden, wordt momenteel door de vereniging opgeknapt."

Mooie dingen maken en het zien van mooie dingen

Ik vraag wat ze van de Pioniers vinden. "De naam is al heel veelzeggend," antwoordt vader Harry, "Mooie dingen maken en het zien van mooie dingen." Gerry lacht. "We hebben een heerlijke zomer gehad hier, de

vogels, laatst zelfs een egeltje....Ik zelf vind het heel leuk dat mensen langs lopen en een praatje maken. Ze geven vaak goede tips. Zo hebben mijn tomaten bruine plekken. Ik kreeg de tip kali toe te voegen."

"Zo leuk om uit je eigen tuin te eten. Als de palmkool rijp is, kan ik gerust elke dag palmkool eten"

Gerry schenkt nog een kop thee in. "Dit kleine stukje grond is zo'n cadeau. Ik kijk echt uit naar de komende periode, de herfst, winter en het voorjaar. Ik ben nu al een plan aan het maken. In 1993 had ik 2 jaar een moestuin en begon ik een tuinlogboek met foto's en aantekeningen. Dat boek heb ik nog en nu ben ik er verder in aan het schrijven."

Evelien Pullens

Tip van de maand

Houd een tuinlogboek bij. Dat kan in een schrift met tekeningen, foto's en aantekeningen of op de computer. Leuk om zo de geschiedenis van je tuin te kunnen bijhouden.

Hoe overleefden de planten op het plein de droge zomer

Afgelopen zomer was een van de droogste van de laatste 100 jaar en dat hebben we geweten. Er moest veel worden bewaterd op het plein om de planten te redden.

Om water te sparen ging dat heel selectief en in de kluit. Dus alleen planten die het echt nodig hadden om te overleven. Alle moeite van bestellen, planten en verzorgen was dat meer dan waard. Aan de toestand van de planten was duidelijk te zien tot waar de wortels van de abeel (de grote boom op het plein) reikten. Die boom zoog alle vocht en voeding weg. De oppervlakkige wortels maakten volop opschot, best lastig.

Ook is duidelijk geworden dat, zodra een border een aaneengesloten plantendek heeft, de verdamping veel minder is en water geven nauwelijks nodig is. Daarom zijn we stro op de kale bodem gaan leggen. Met dank aan Annemarie voor de tip! Volgend jaar komt er een flinke laag bladcompost. Dat is drie doelen in één: een spons om water vast te houden en verdamping tegen te gaan, geleidelijk vrijkomende voeding en het voorkomen van kiemen van onkruid.

Welke planten kunnen tegen droogte?

We hebben nog wat wensen. Als eerste gaan we komende herfst aanvullen met soorten die bewezen hebben goed langdurige droogte te doorstaan. We krijgen steeds vaker droge jaren en dat kun je maar beter als uitgangspunt nemen. We hebben goede ervaring met kattenstaart (*Lythrum Virgatum* 'Dropmore purple'), verbena (zowel *Bonariensis* als *Hastata*), het laatbloeiende blauwe loodkruid (*Ceratostigma plumbaginoides*), de tapijtvormige Perzische kruisjesplant (*Phuopsis Stylosa*), de onuitputtelijk bloeiende geranium 'Rozanne', de viltige ezelsoor (*Stachis Bizantina* 'Cotton boll'), de oersterke blauwe knoop (*Succisa*

LOODKRUID

GERANIUM ROZANNE

PERZISCH KRUISJESKRUID

pratensis) en de onvolprezen beemdtkroon (*Knautia*). Al deze planten én de grassen hebben we niet of nauwelijks water gegeven. De border is dus meteen een inspiratiebron voor leden en bezoekers die een droogtebestendige en bij- en vlindervriendelijke tuin willen.

En dan de vijver. Die willen we gezond maken door het water via de pomp te laten circuleren. Zou toch mooi zijn als we een vijver vol waterbeestjes en zuurstofplanten krijgen. En het water geven kan natuurlijk veel beter door oppompen van slootwater met een pomp.

Joke gaat ons verlaten

Joke heeft de kar van de pleincommissie al die tijd getrokken en dat deed ze voortreffelijk:

Dank je wel Joke! Zij verhuist komende herfst naar Zwolle en kan dus nog precies de laatste aanplant meemaken.

En volgend jaar komt ze natuurlijk langs als alles echt helemaal af is, compleet met werkende pomp, om te zien hoe het geworden is.

Dank aan de velen die zich hebben ingezet en nog inzetten! Maar bijzondere dank aan Joke, die dapper de kar bleef trekken en - net nu ons mooie plein ongeveer is zoals bedoeld - ons gaat verlaten. En dank ook aan Rian, die als penningmeester de zaken goed onder controle had.

Paul van Kan

Een goed tomatenjaar

De Ossenhart en de Gigant

Van onze correspondent in Italië

Pionier Arjan en Carolien van tuin 118 zijn op vakantie in het diepe zuiden van Italië in het stadje Belmonte in Calabrië. Arjan neemt zijn tuin mee op reis; De achterbak van zijn oude KIA is gevuld met zo'n 7 kg nog na-rijpende Belmonte tomaten uit Utrecht, als bewijs en proeve van bekwaamheid.

"In totaal heb ik dit jaar maar liefst 35 kg van de Giganten geoogst; de grootste tomaat was ruim 1,2 kilogram," schrijft Arjan mij. "Zodra we vlakbij Belmonte arriveren, worden al kistjes tomaten aangeboden, in houten kraampjes langs de provinciale weg: rond de 3 euro voor een kilo." Onze Pionier Arjan raakt op een markt voor lokale producten in gesprek met een lokale boer. De achterbak gaat open en zijn eigen tomaten komen tevoorschijn. "Enigszins verbaasd keurt de Italiaan mijn tomaat en... vindt ze iets te rijp... Wel goed voor een passata, tomatensaus," vertelt Arjan "Ik koop een kg van zijn Belmonte Ossenhart tomaten, een aankoop die hij rijkelijk omlijst met een bosje gedroogde oregano, wat basilicum en een grote rode ui." In 2018 ontdekte Arjan deze tomaat in Sicilië. Hij reisde daar toen rond met zijn gezin. Zoals altijd is hij gespitst op voor hem onbekende lokale tomatensoorten. "In een supermarkt viel mijn oog op een zakje zaad

met de opdruk 'Oxear Belmonte'. Ik kocht de zaden en zaaide ze voorjaar 2019 voor de eerste maal. Het bleken bovengemiddeld grote en smaakvolle tomaten."

Pomodoro Oxear Belmonte

Er zijn twee verschillende soorten van deze tomaat, de Ossenhart en de Gigant. Ze worden beiden gekweekt in het hele gebied van de gemeente Belmonte Calabro. De Ossenhart-soort heeft een langsdoorsnede die groter is dan de dwarsdoorsnede. Hij is zelden symmetrisch. Deze tomaat is roze van kleur en wordt rood als hij volledig rijp is. De Gigant heeft in tegenstelling tot de Ossenhart meer uitgesproken ribben en een veel groter formaat, zelfs 1 tot 1,5 kg (in uitzonderlijke gevallen zelfs meer dan 2 kg). De kleur is (diep) roze die bij volle rijpheid rood benadert. De productie in Italië vindt plaats op een bergachtige gordel langs de kust, van zeeniveau tot 600 meter hoog. De heuvels rond Belmonte lopen af naar de zee

en beschermen tegen kou en wind. Verder is er natuurlijk het milde klimaat, een ondergrond rijk aan voedingsstoffen (kalkhoudende lava van de Monte Cocuzzo), een goede zuurgraad, het zuivere water van de omringende bergachtige gebieden. Deze combinatie geven een kwaliteit (reuk, zicht, smaak) die vele malen beter is dan die van andere soortgelijke tomaten. Volgens de literatuur houdt de Belmonte niet van glastuinbouw (tenzij in Utrecht ;-)).

Een tafeltomaat

Je eet deze tomaat het best -naar Nederlandse begrippen licht onrijp (groen/geel-rood) - als salade, in dikke plakken gesneden, met wat zout, oregano en olijfolie van de beste kwaliteit, samen met een mooi stuk Italiaans witbrood. Simpel Italiaans, een echte tafeltomaat, een ware delicatessen!

Buurvrouw weet alles

Ha buurvrouw,

Heeft u gezien dat ik eindelijk dat woekerende Perzikkruid eruit heb gehaald. De schouwcommissie klaagde er over. Maar nu zit ik met een open stuk aarde, waar steeds maar weer sprietjes van het Perzikkruid boven de grond komen. Het houdt niet op! Wat moet ik doen?

Beste Buurvrouw,

Het beste kunt u er snel iets anders inzetten, zodat de woekeraar geen kans meer krijgt.

Goed idee buurvrouw. Maar wat dan?

Ik zelf heb kruiptijm in mijn tuin. Kom maar eens kijken. Het is een zachte en geurende bodembedekker en geeft ook nog bloemetjes in het voorjaar.

Dank u wel. Dat ga ik doen.

Efficiënt met **water** omgaan

Hoe gaan we om met de droogte op de tuin? Onze planten groeien niet zonder water? We hebben het heel hard nodig. Maar ja. Of het regent pijpenstelen of het is wekenlang droog en bloedheet. Het wordt dus steeds belangrijker om efficiënt met water om te gaan op onze tuinen. Hoe doen de Pioniers dat?

Mijn buurvrouw heeft zonnepanelen waarmee ze het pompje van stroomt voorziet. Met het pompje haalt ze water uit de sloot om de tuin te sproeien. Ikzelf werk met gieters. Maar wat als je tuin niet aan de sloot grenst? Een regenton of een waterput?

De regenton

Zien jullie ze wel eens bezig met bewateren van de weelderige border van het plein? Soms met de tuinslang, soms met een gieter. Riek, één van de mensen die de planten verzorgt, kwam aankloppen bij het bestuur. "Het is wel eens lastig om de hele

katrol te moeten afrollen terwijl er maar een paar gietertjes water nodig zijn. Ik zou die gieters natuurlijk met kraanwater kunnen vullen, maar dat vind ik niet zo verantwoord. Kan er geen regenton komen?" Ludy legde de vraag voor aan het bestuur en het gehele bestuur was het unaniem eens. Die regenton moet er komen.

Er werd met een cadeaubon van 900 jaar Utrecht door Ludy een regenton aangeschaft van 80% recycled plastic. Ze vervoerde hem op een karretje achter de fiets. Vervolgens moest hij aangesloten worden. De tech-

nische commissie werd opgetrommeld. De mannen hebben een mooi gelijkmatig stoepje gemaakt waar de ton op kon staan. De aansluiting op de goed hoogte brengen was nog even puzzelen. Maar... gelukt. Laat nu de regen maar komen! Geen regen. Dan maar een paar emmers water in de goot gooien om te testen. En jawel, het werkt. Het water is al gebruikt voor de planten. Gebruik het water uit de ton gerust als je het nodig hebt.

In onze eigen Pioniers regenton kan 210 liter. Ludy zelf heeft op haar tuin twee regentonnen waar 400 liter in kan. Bij een flinke hoosbui zijn ze allebei vol en kan ze er een tijdje mee vooruit. Na een paar weken zit er nog steeds water in de ton. Een regenton is een aanrader voor mensen die niet aan de sloot wonen. Niet alleen voor de planten. Je kan het water uit de ton ook gebruiken om te dweilen.

Oud & Nu

De metamorfose van de achteringang van ons tuinenpark aan de Sartreweg

Omstreeks 1990 werd de achteringang van ons tuinenpark aan het einde van de Perenlaan, vanwege de bouw van de huizen aan de Aartsbisschop Romerostraat, verplaatst naar de huidige locatie aan de Sartreweg. Evenals bij de oude achteringang was er bij de nieuwe achteringang ruime parkeergelegenheid.

Rond 2012 werd gestart met de bouw van de huizen op het voormalige veemarktterrein aan de Sartreweg. Op de groenstrook langs ons tuinenpark werden in 2017 de appartementsgebouwen 'De Marktmeesters' (blok X) en 'Superlofts' (blok Y) opgeleverd.

Het parkeerterrein van De Pioniers bleef gespaard en kwam nu tussen de twee appartementsgebouwen te liggen. De sloot tussen het tuinenpark en het parkeerterrein werd verbreed. Het oude bruggetje werd vervangen door een prachtig gebogen exemplaar. Ook werd het hekwerk en de toegangspoort tot ons tuinenpark vernieuwd. In 2018 werd de brug feestelijk geopend met een 'kom-over-de-brug' feestje waarmee De Pioniers de nieuwe buurtbewoners hartelijk verwelkomden.

Helaas ontstonden er ook ernstige parkeerproblemen. Het parkeerterrein stond

regelmatig overvol. Heel vervelend voor onze oudere en minder mobiele leden. Een bordje dat parkeren op het terrein alleen bedoeld was voor De Pioniers en de bezoekers van de Superlofts hielp niet. Op 1 april 2021 werd betaald parkeren ingevoerd en waren de parkeerproblemen gelukkig verleden tijd.

Rian Kraan

▲ ACHTERINGANG EN PARKEERTERREIN VAN TUINENPARK DE PIONIERS AAN DE SARTREWEG IN 2015.

▲ ACHTERINGANG EN PARKEERTERREIN VAN TUINENPARK DE PIONIERS AAN DE SARTREWEG IN 2022. LINKS DE SUPERLOFTS EN RECHTS DE MARKTMEESTERS.

Odensehuis Andante bij ons te gast

Ons verenigingsgebouw wordt door de week overdag bevolkt. Is het al opgevallen? Er staat een koffjepot met koektrommel buiten op een tafeltje. Binnen een grote tafel gedekt voor de lunch met een groep mensen er om heen. Het Odensehuis, inloophuis voor mensen met beginnende dementie én hun naasten, is tijdelijk te gast bij de Pioniers.

De natuur aan tafel

Ik neem er eens een kijkje. "Wij blijven hier," roept een man als ik vraag hoe ze het vinden, "Het is hier zo prachtig." Een ander vult aan. "Als we nu nog op de Oudwijkerdwarsstraat zouden zitten, zou het bloedheet zijn daarboven." Iedereen knikt. "Hier is het koel, er is ruimte. De natuur komt bij je aan tafel."

Er wordt met smaak gegeten, kopje soep, krentenbol, boterham met hagelslag, mandarijn. Ik hoor iets bewegen onder de tafel. Dat is Kruiemeltje, de hond van Annemarie. "Hij is graag hier en dan zit hij het liefste bij mij, omdat ik zoveel knoei." Er wordt een plakje worst onder het tafelblad geschoven. "Laatst hadden we twee honden!"

Een warm bad

Vandaag is ZZPer Harry er om de Gedachtenkamer te begeleiden. Als de lunch opgeruimd is, zet de groep zich geboeid rond dezelfde tafel. Er zijn twee vaste vrijwilligers deze ochtend en Karin, de coördinator. Karin schenkt koffie en thee in voor iedereen en heeft dan tijd om met mij even buiten te gaan zitten. We maken een kort praatje met een pionier die voorbij komt. "Zo gaat het de hele dag," vertelt Karin, "Er is een vast groepje mensen die regelmatig binnen wipt. Ze zijn allemaal reuze aardig. Het verblijf bij de Pioniers is een warm bad waar we in terecht zijn gekomen." Karin vertelt dat dit precies is wat het Odensehuis wil, van binnen naar buiten en van buiten naar binnen. Ze bedoelt daarmee dat haar bezoekers, allemaal mensen met dementie, contact hebben met

het 'gewone' leven. "Het is nu zelfs zo dat we onszelf de vraag stellen, waar ligt de grens. Het is belangrijk dat de balans goed blijft en (nieuwe) mensen met dementie zich veilig en op hun plek voelen. Dit zo positief," lacht ze. "Het zou dan ook erg leuk zijn als er Pioniers zijn die vrijwilliger willen worden bij het Odensehuis, we zoeken nog verschillende mensen op verschillende dagen."

Samenwerking

"Ik had best stress bij het vinden van een locatie voor het Odensehuis, omdat we weg moesten wegens een verbouwing van de Oudwijkerdwarsstraat," vertelt Karin. "De plekken waar ik contact mee had voldeden niet of er was weerstand tegen de doelgroep. Toen werd ik op een dag gebeld door de voorzitter van de Pioniers. 'Waarom komen jullie niet bij ons?' Zo geweldig!" Ik ben benieuwd op welke manier het Odensehuis ons tuinenpark gebruikt. Karin vertelt dat er regelmatig gewandeld wordt. "De beleefstuin is een plek waar af en toe iemand gaat zitten voor wat privacy. Ons wekelijkse programma met o.a. muziek, creatief bewegen en de gedachtenkamer, krijgen nog meer dynamiek door de fijne omgeving." Het buurtbakkie op vrijdag, waar wordt geschilderd en geknutseld, maken ook gebruik van de kantine. Maar dat verloopt heel organisch. "Gisteren kwamen hier twee fietsers - toeris-

ten- voorbij," vertelt Karin. "Ze vroegen of ze bij een terrasje waren en of ze een drankje konden kopen. Ik heb ze een kopje thee aangeboden. Dat is precies het idee wat Richard en ik bespraken voor de vakantie, dat we ook wel eens taart zouden kunnen bakken en verkopen voor voorbijgangers." Karin bruist van de ideeën. Ik verzin met haar mee. Vuurkorf stoken en olieballen bakken in de winter. Iets doen met het hout van de takkenhoop. Soep koken van groentes uit de tuinen. Of individuele ontmoetingen. Misschien zijn er wel Pioniers die het leuk vinden om samen met iemand van het Odensehuis het gras te maaien of bramen te plukken. Dat is wat het Odensehuis doet, een programma voor wie dat aanspreekt, tevens is er veel ruimte voor eigen inbreng.

Wil je vrijwilliger worden? Bijvoorbeeld gastvrouw/gastheer of wil je iemand ontvangen op je tuin? Meer informatie op <https://inloophuisandante.nl/vrijwilligers-5/> Spreek Karin of Domien gerust aan voor de mogelijkheden. In Oktober zal er een informatieavond georganiseerd worden door het Odensehuis: 'Wat is dementie?' Datum en tijd volgt en zijn te lezen op het bord wat buiten staat tijdens de openingstijden.